

Neuvrščena sodobnost?

Mednarodna konferenca

27. in 28. maj 2019

avditorij Moderne galerije

Sodelujoči:

Fernanda Carvajal, Dóra Hegyi & Eszter Szakács, Tvrtko Jakovina, Joy Mboya, Vali Mahlouji, Vera Mey, Igor Štiks.

PROGRAM

Ponedeljek, 27. maj 2019, ob 18:00

18:00 - 18:15 uvodni pozdrav **Zdenka Badovinac**, direktorica Moderne galerije in **Bojana Piškur**, kustosinja razstave *Južna ozvezdja: poetike neuvrščenih*

18:15 - 19:15 **Tvrtko Jakovina**, *O relevantnosti majhnih držav; Kako je Jugoslavija odkrila neuvrščenost in postala voditeljica tretjega sveta*, uvodno predavanje

Torek, 28. maj 2019, 13:30 - 18:30

13:30 - 14:00 **Igor Štiks**: *Levica v 21. stoletju in duhovi jugoslovanskega socializma: antifašizem, neuvrščenost, samoupravljanje in večnacionalni federalizem*

14:00 - 14:30 **Fernanda Carvajal**: *Sledi za odpor proti sedanjosti. K neuvrščeni genealogiji Mreže južnih konceptualizmov*

14:30 - 15:00 **Dóra Hegyi & Eszter Szakács**: *Revija Mezosfera: predlog za vseperiferno mrežo*

15:00 - 15:15 odmor

15:15 - 16:00 diskusija, moderira **Bojana Piškur**

16:00 - 16:30 **Vera Mey:** *Umetniška pripadnost v jugovzhodni Aziji: študije primera o »geografskem obzorju« umetnosti in vizualne kulture v regiji*

16:30 - 17:00 **Joy Mboya:** *Veliki kulturni projekti kot dejanja oblikovanja naroda v postkolonialnih afriških državah: primer centra The GoDown Arts Centre v Nairobiju v Keniji*

17:00 - 17:30 **Vali Mahlouji:** *Sipke peščine utopij*

17:30 - 17:45 odmor

17:45 - 18:30 diskusija, moderira **Tjaša Pogačar Podgornik**

Konferenca je del razstave *Južna ozvezdja: poetike neuvrščenih* in bo potekala v angleškem jeziku.

Konferenca je del širšega projekta [Nova mapiranje Evrope](#), ki ga sofinancira program Evropske unije Ustvarjalna Evropa, v katerem poleg Moderne galerije sodelujejo še Muzej Jugoslavije, Akademija likovnih umetnosti na Dunaju in Middlesbrough Institute of Modern Art.

www.newmappingsofeurope.si

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Neuvrščena sodobnost?

Konferenca je posvečena vprašanju, kako razpravljati o zgodovinskih vizijah neuvrščenosti v luči sedanje geopolitične situacije v svetu. Drugo pomembno vprašanje obravnava dediščino kulture v duhu internacionalizma gibanja neuvrščenih in njegovih potencialov za današnji čas.

Teh vprašanj seveda ne smemo gledati kot kakšno s preteklostjo povezano eksotiko, niti ne gre za nostalgijo po gibanju samem, saj vemo, da je bilo mnogo neuvrščenih držav pravzaprav precej daleč od poosebljanja in izvajanja načel, ki jih je predstavljalo gibanje. Poleg tega so z današnje perspektive problematični tudi koncepti nacionalnih držav, identitarne politike in izključnih nacionalnih kultur, ki so bili nekoč nosilci emancipacijskega potenciala. Tudi koncept solidarnosti je treba obravnavati previdno: s kom smo solidarni in kako smo solidarni? Kako se lahko izognemo »kompleksu belih rešiteljev«? In kaj storiti glede dejstva, da so Sirija, Pakistan, Libija in večina afriških držav še vedno članice gibanja neuvrščenih?

A kljub temu ne bi smeli pozabiti na gibanje, saj so bili njegovi cilji že od začetka progresivni – predvidevalo je oblike politike, ki je kot izhodišče jemala življenja ljudi in družb, na silo potisnjenih na obrobje svetovnega ekonomskega, političnega in kulturnega sistema. Gibanje je tudi oblikovalo nove modele, ki so »ljudem omogočali življenje, in ne zgolj preživetje«. Boj proti revščini, neenakosti in kolonializmu bi bil, združen z nadsolidarnostjo, lahko koristen pri ponovnem razmisleku o zgodovini in dediščinah gibanja neuvrščenih danes, v času, ko je kolonializem spet postal več kot očiten.

Vendar bi bilo treba za resničen razmislek o dediščini gibanja neuvrščenih v polju kulture upoštevati tudi bolj radikalne ukrepe, ne le na deklarativni, ampak tudi na uporabni ravni: na ravni vladnosti (*governance*), produkcije znanja/vednosti in dediščine. Z naslednjim korakom pa bi bilo treba prenesti nove formate in koncepte v prostoro oblikovanja politik, ne le umetnosti in kulture, ampak tudi v odnosu do države, blaginje (*welfare*) in mehanizmov javne uprave.

POVZETKI IN BIOGRAFIJE

Fernanda Carvajal

Sledi za odpor proti sedanjosti

K neuvrščeni genealogiji Mreže južnih konceptualizmov

Kakšne neuskklajenosti povzročajo na današnji levici zahteve antikolonialističnih, protirasističnih in protiintervencionističnih politik? Kako lahko v praksi izvajamo nekolonialne oblike solidarnosti, ko odločitev, da se povežemo z drugimi, s seboj prinese tudi prestopanje (nacionalnih, gospodarskih, rasnih ali spolnih) meja tega, kar kodificiramo kot poznano in varno? V predstavitvi se vračam k nekaterim pobudam in praksam, povezanim z gibanjem neuvrščenih v šestdesetih in sedemdesetih letih prejšnjega stoletja, da bi začrtala možno genealogijo, ki lahko ponovno označi, problematizira in navdihne kolaborativne prakse Mreže južnih konceptualizmov v zadnjih desetih letih. Današnji scenarij je zelo drugačen od tistega, v katerem se je porodilo gibanje neuvrščenih. Po koncu bipolarnega reda živimo pod neoliberalnim kapitalizmom brez protiuteži, avtoritarnim in militariziranim, ki se nenehno obnavlja in širi ter utrjuje podobo svoje neizbežnosti. Mreža južnih konceptualizmov (Red Conceptualismos del Sur) je nastala leta 2007, v času vzpona populističnih vlad v Latinski Ameriki, ki so združevale redistribucijo potrošnje in povečanje pravic z uničujočimi neoekstraktivnimi modeli akumulacije. V tem kontekstu je Mreža južnih konceptualizmov, ki se navdihuje pri intelektualnih mrežah iz sedemdesetih let, mobilizirala internacionalistično prakso na osnovi političnega prijateljstva, ki skuša ustvariti pogoje za druge oblike afektivnosti, produkcije znanja in politične nepokorščine. V predavanju razmišljam o sodobnih oblikah internacionalizma, ki ustrezajo bolj fragmentarnim, mešanim, nepredvidljivim in zunajinstitucionalnim modalnostim, ki si jih ni mogoče zamisliti v okviru logike meddržavnega in medinstitucionalnega sodelovanja. Naš cilj je razmišljati o potencialih internacionalističnih politik držav tretjega sveta v šestdesetih in sedemdesetih letih s stališča poziva k solidarnosti in neuvrščenosti kot sledi za odpor proti sedanjosti.

Fernanda Carvajal se je rodila v Santiagu de Chile, od leta 2008 pa živi v Buenos Airesu. Po izobrazbi sociologinja z magisterijem iz komunikologije in kulture in doktoratom iz družboslovja proučuje latinskoameriške kvirovske genealogije na presečišču med umetnostjo, seksualnostjo in politiko od sedemdesetih let dalje. Vključena je v več skupin, med njimi so Mreža južnih konceptualizmov, Mikropolitike spolne nepokorščine v umetnosti in Arhiv seksualnosti in revolucije. Trenutno se ukvarja z več projekti, med drugim z Alejandrom de la Fuentejem urejata arhiv Las Yeguas de Apocalipsis (Kobile apokalipse).

Mezosfera (<http://mezosfera.org/>) je leta 2016 ustanovljena mednarodna spletna revija, ki jo izdaja tranzit.hu v Budimpešti. Med razlogi za njen nastanek je bila potreba po ponovnem ovrednotenju pojma »Vzhodna Evropa« ter vzpostavljanju novih povezav in zavezništev pri tem. Predavanje podrobneje predstavlja dve nedavni tematski številki Mezosfere: Propositions for a Pan-Peripheral Network (Predlogi za vseperiferno mrežo, oktober 2017) in Refractions of Socialist Solidarity (Lomljenja socialistične solidarnosti, maj 2018). Ti številki prekinjata s preučevanjem Vzhodne Evrope v odnosu do Zahodne Evrope in zahodno usmerjenih diskurzov. Namesto tega postavljata v ospredje zgodovinske nadnacionalne povezave, ki so se spletle med vzhodnoevropskimi ter afriškimi in azijskimi deželami v času hladne vojne. Madžarska in druge vzhodnoevropske države Varšavskega pakta sicer niso bile članice gibanja neuvrščenih, vendar je Madžarska kljub temu v skladu z ideologijo socialističnega internacionalizma na državni ravni vzpostavila diplomatske, gospodarske in kulturne povezave z državami »tretjega sveta«. Po režimskih spremembah v Vzhodni Evropi leta 1989 pa so bili vsi v prejšnjem režimu izoblikovani nazori opuščeni, predhodno vzpostavljeni kulturni stiki med »drugim« in »tretjim« svetom prekinjeni, danes pa so večinoma pozabljeni. V teh dveh številkah revije se tako sprašujemo tudi o kompleksnostih ponovnega odkrivanja in interpretiranja preteklih povezav, obenem pa ne pozabljamo na paradokse solidarnosti, ki jih je zapovedovala država. Po drugi strani tematski številki skušata ovrednotiti, kako relevantne so te povezave za sedanji čas. Preko piscev prispevkov se je Mezosfera povezala s podobno mislečimi in geopolitično naravnanimi raziskovalnimi umetniškimi iniciativami globalnega juga za obravnavo in kontekstualizacijo več vprašanj: ali je mogoče in ali se splača reaktivirati znanje, ki je bilo v enem političnem sistemu del ljudske zavesti, v drugem pa izbrisano? Ali je mogoče vzpostaviti nove in izvedljive modele nadregionalne solidarnosti, nekakšno »politiko prijateljstva«?

Dóra Hegyi in **Eszter Szakács** sta sourednici revije Mezosfera.

Dóra Hegyi je v Budimpešti živeča kustosinja in kritičarka. Od leta 2005 je direktorica tranzit.hu, članica nadnacionalne mreže tranzit.org v srednji in vzhodni Evropi. Hegyijeva je pobudnica, kustosinja in urednica razstavnih, raziskovalnih in založniških projektov, ki obravnavajo umetnost kot področje kritičnih razprav, ki lahko posredujejo med različnimi področji in disciplinami ter delujejo kot katalizatorji sprememb. Med drugim je bila sokustosinja in sourednica projektov Creativity Exercises. Emancipatory Pedagogies in Art and Beyond (2014–19), War of Memories (2015); Imagining Conceptual Art (2017) in 1971. Parallel Nonsynchronism (2018–19).

Eszter Szakács je v Budimpešti živeča kustosinja, urednica in raziskovalka. Od leta 2011 je kustosinja pri tranzit.hu, kjer je med drugim pripravila projekt Curatorial Dictionary, bila (so)urednica spletnih in tiskanih publikacij ter organizirala predstavi-

tev Dveh srečanj in pogreba Naeema Mohaiemena v Budimpešti. V raziskovanju se posveča odnosom med »drugim« in »tretjim svetom« v času hladne vojne; trenutno z Naeemom Mohaiemenom ureja publikacijo o nadnacionalni solidarnosti. Je članica ekipe kustosov OFF-bienala v Budimpešti.

Tvrtko Jakovina

O relevantnosti majhnih držav Kako je Jugoslavija odkrila neuvrščenost in postala voditeljica tretjega sveta

Titova Jugoslavija je bila po prelomu s Sovjetsko zvezo leta 1948 država med dvema svetovoma. Ker sta jugoslovanska vlada in vladajoča stranka ostali komunistični – čeprav z »modifikacijo« samoupravljanja, da bi se jasno razlikovala od sovjetskega modela –, se Jugoslavija ni mogla obrniti k Vzhodu niti po destalinizaciji Sovjetske zveze, prav tako pa se ni mogla usmeriti na Zahod. Ko so se spremembe v vzhodnem bloku po prihodu Nikite Hruščova izkazale za manj obsežne, kot so upali v Jugoslaviji, Zahodna Evropa pa je hitro vzpostavljala EEC, je Jugoslaviji v drugi polovici petdesetih let precej slabo kazalo.

Vzporedno z dekolonizacijo, ki je postala svetoven proces, je naraščalo zanimanje za tretji svet, še zlasti med evropskimi levičarji, in Jugoslavija je hitro izrabila priložnost. Tretji svet je bil edini izhod iz osamitve, edini način za majhno državo, da se uveljavi v svetovnem redu in svetovnih organizacijah, še zlasti v ZN. Jugoslovansko blago je bilo relevantno za novoemancipirane dele sveta in tam so se velike ambicije države lahko pokazale in izpolnile.

Neuvrščenost je za različne države članice pomenila različne stvari, a jugoslovanska interpretacija je veljala za zmerno in jo je zato večina držav sprejemala. V predavanju bom skušal orisati pomen neuvrščenih idej in emancipacije na splošno, svetovni pomen ideje in gibanja, ki obstaja danes, in še zlasti pomen Jugoslavije za gibanje neuvrščenih ter pomen gibanja neuvrščenih za Jugoslavijo. Neuvrščenost ni bila protizahodna niti ni bila proti evropski naravnosti Jugoslavije; bila je orodje, s katerim se je Jugoslavija obdržala v središču svetovnega dogajanja in si lahko zagotovila pomembnejšo vlogo v svetu.

Tvrtko Jakovina je redni profesor in nekdanji predstojnik Oddelka za zgodovino Fakultete za humanistiko in družboslovje Univerze v Zagrebu. Je avtor knjig *Socializam na američkoj pšenici* (2002), *Američki komunistički saveznik; Hrvati, Titova Jugoslavija i Sjedinjene Američke Države 1945-1955* (2003), *Treća strana Hladnog rata* (2011), *“Croatian Spring – 40 years Later /Hrvatsko proljeće, četrdeset godina poslije”* (urednik, 2012), *Trenuci katarze. Prijelomni događaji XX stoljeća/* (2013) in *“25 Years of Croatian Independence – What is Next? / 25 godina hrvatske neovisnosti – kako dalje?”* (urednik, 2017). Napisal je tudi številne članke o zunanji politiki Titove Jugoslavije in hrvaške zgodovine v 20. stoletju.

Jakovina je predavatelj na Diplomatski akademiji v Zagrebu in gostujoči predavatelj na Istituto per l'Europa centro-orientale e balcanica Univerze v Bologni. Pred tem je bil gostujoči predavatelj na London School of Economics. Učil je na Univerzi v Splitu, zdaj pa uči več predmetov v sklopu več doktorskih študijev na Univerzi v Zagrebu. Jakovina je imel predavanja na univerzah na Poljskem, Finskem, Slovaškem, v Franciji, Združenem kraljestvu, Švici, Indoneziji, LR Kitajski in drugje.

Leta 2014/2015 je Jakovina predstojnik Oddelka za zgodovino Fakultete za humanistiko in družboslovje Univerze v Zagrebu. Leta 2010 je postal član Sveta za zunanjo politiko in mednarodne odnose hrvaškega predsednika Iva Josipovića. Je podpredsednik Hrvaškega društva Fulbrightovih študentov, član odbora Hrvaško-ameriškega društva, predsednik upravnega odbora Centra za demokracijo in pravo »Miko Tripalo« in član več uredniških odborov. Redno objavlja prispevke v dnevniku *Jutarnji list* in občasno v zagrebškem tedniku *Globus*. Med letoma 2013 in 2016 je bil voditelj hrvaške televizijske oddaje *Treća povijest*.

Jakovina je študiral na več univerzah v ZDA (University of Kansas, na Georgetown University pa je bil Fulbrightov gostujoči raziskovalec). Magistriral je iz ameriških študij na Katholieke Universiteit Leuven v Belgiji, doktoriral pa na Univerzi v Zagrebu (leta 2002).

Vali Mahlouji

Sipke peščine utopij

V predavanju obravnavam Utopično fazo (A Utopian Stage), odprt, razvijajoč se projekt platforme Archaeology of the Final Decade (Arheologija poslednjega desetletja, AOTFD), ki poustvarja kompleksni prostor mednarodne modernosti, ki so ga vodile »tretjesvetovne« senzibilnosti obdobja takoj po koncu kolonializma. V času pred padcem evropskih hegemonij in vzponom globalnega juga in takoj po tem je postala mogoča tekoča izmenjava idealov solidarnosti, mednarodnega sodelovanja in nacionalne samoodločbe (osrednjih vzgibov gibanja neuvrščenih) med različnimi geografijami, zgodovinami ter oblikami in načini ter v razsežnostih, ki pred tem niso bile mogoče. Pojavilo se je in razpadlo nešteto utopičnih univerzalističnih epizod in idealov – transcendentalnih internacionalizmov, radikalnih osvoboditev, emancipacijskih solidarnosti. Utopična faza izrisuje kulturni atlas, ki v spomin priključuje ambicije in protislovja takratnih idealov in obuja sovpad modernizma, umetnosti in revolucije, kjer so si marginalizirane skupnosti lahko zamišljale sebe v prvih vrstah vsega.

Izhodišče projekta je odkrivanje radikalnih prizadevanj skoraj pozabljenega Festivala umetnosti Shiraz-Persepolis (1967–1977). Kot neksus hipermodernističnih mrež umetnikov in eksperimentatorjev, ki so bile značilne za šestdeseta in sedemdeseta leta, je festival doživel vrhunec v zori postkolonialne dobe in utelešal optimistični zagon drugačnega zamišljanja potencialnega novega sveta kot odprte univerzalne arene za vzajemno izmenjavo. Leta 1977 je festival postal tarča napadov in moralističnih, verskih obtožb

islamistov, da je dekadenten, obscen in bogokleten, ter je bil nato leta 1979 v Iranu prepovedan. Mnogim od sodelujočih umetnikov je bilo prepovedano delati, arhiv festivala pa je bil uničen ali odstranjen in je še danes prepovedan.

AOTFD s skrbnim odkrivanjem in reševanjem tega odrinjenega gradiva skuša izpodbiti takratne obtožbe in prikazati ključni modernistični dogodek in njegov evforični občutek skladnosti z ideali napredka, odprtosti, drugosti in inkluzivnosti. V izničenju samega festivala vidimo pomenljiv odmev poje-manja emancipacijskih obetov gibanja neuvrščenih v soočenju z nevarnimi, populističnimi skrajno desničarskimi verskimi diskurzi, ki so v vzponu že od konca sedemdesetih let. Ponovna umestitev tega gradiva v javno sfero in njegova destigmatizacija sta politično dejanje – dejanje proti agresivnim populizmom, ki spodnesejo vizijo naprednih gibanj v tretjem svetu.

Vali Mahlouji je kustos svetovalec Britanskega muzeja, kustos zapuščine Bahmana Mohassessa in upravitelj zapuščine Kaveha Golestana. Leta 2010 je ustanovil Archaeology of the Final Decade (AOTFD), neprofitno kuratorsko platformo, ki odkriva pripovedi o kulturi, ki so ostale neznane, prepovedane ali izgubljene zaradi materialnega uničenja, cenzure in političnih, gospodarskih ali človeških nepredvidljivih razmer. AOTFD umešča umetnine v mednarodne zbirke, med drugim že v zbirke Tate Modern, Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris, Britanskega muzeja in muzeja Los Angeles County Museum of Art.

Mahloujjevi nedavni kuratorski projekti so bili predstavljeni na razstavah v SAVVY Contemporary, muzeju sodobne umetnosti Garage, na Dhaka Art Summit 2018, v Foam Fotografiemuseumu v Amsterdamu, Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris, MAXXI Museo nazionale delle arti del XXI secolo, Galeriji Whitechapel, na festivalu Singapore International Festival of Arts, na Bergenskem trienalu in v de la Warr Pavilion. Zdaj pripravlja razstavo v Muzeju Sursock v Bejrutu.

Njegova besedila so objavile številne institucije, med drugim Neue Nationalgalerie, Berlin, Muzej Guggenheim, New York, Asia Society Museum New York in Yale University Press.

Joy Mboya

Veliki kulturni projekti kot dejanja oblikovanja naroda v postkolonialnih afriških državah: primer centra The GoDown Arts Centre v Nairobiju v Keniji

Kateri imperativi se pojavijo, ko se načrt za izgradnjo nove kulturne infrastrukture kot naravni razvoj v življenjskem ciklu umetnostne organizacije izkaže za izjemno pomembno gesto? Kako pomen njenega razvoja kot prvi večji postkolonialni kapitalski vložek v umetnost in kulturo vpliva na proces udejanjenja? Predavanje predstavlja primer centra The GoDown Arts Centre v Nairobiju, ki se zdaj gradi na novo.

Na kratko bo orisana kulturna in politična pokrajina, v kateri je nastal in deluje The GoDown. Opisali bomo družbene in politične sile ter razmišljanje,

ki oblikuje odločitve organizacije v njenem programskem poslanstvu v zadnjem desetletju in pol – kako so splošno šibko institucionalno okolje in kulturne politike v kenijskem umetniškem sektorju vplivali na The GoDown in širše na lokalno kulturno krajino? Kako se je organizacija lotila spodbujanja umetnikov in razvijanja publike? In kakšen je bil učinek zanašanja na mednarodne finančne partnerje?

V predavanju bomo prikazali tudi pristope in postopke načrtovanja in gradnje prostora umetnosti, pomen povezovanja tega z oblikovanjem urbanih identitet v mladi kenijski državi in vključevanje etike inkluzivnosti, sodelovanja in trajnosti v projekt. Proučili bomo protislovja in nesoglasja na družbeni, kulturni in politični ravni, ki so se izkristalizirala pri projektu, prav tako pa tudi tako nastale priložnosti za oblikovanje endogenega, neodvisno naravnane namena in programa s poudarkom na dejstvu, da oblikovanje naroda ni le politično in ekonomsko, ampak tudi kulturno.

Joy Mboya je izvršna direktorica centra The GoDown Arts Centre v Nairobiju v Keniji. Kot performerka in aktivistka, po izobrazbi pa arhitektka, vodi razvoj centra kot kraj umetniškega eksperimentiranja, partnerstev med sektorji in ustvarjalnega sodelovanja. Trenutno vodi ambiciozno preobrazbo centra v kulturno institucijo na državni ravni, ki bo prva v Nairobiju od razglasitve kenijske neodvisnosti. Za svoje delo je prejela več nagrad, med drugim tudi medaljo pohvalo državnega poglavarja (2009) in red zlatega bojovnika (2013) za izjemno vodenje na področju kulture v Keniji. Je štipendistka Fordove fundacije (2015).

Vera Mey

Umetniška pripadnost v jugovzhodni Aziji: študije primera o »geografskem obzorju« umetnosti in vizualne kulture v regiji

V času hladne vojne so na političnem prizorišču prevladovale ideje o pripadnosti, ki so jih podžigale nove povezave in zaveze med obojestransko podrejenimi pripadnicami globalnega juga. Ob teh političnih premikih je v jugovzhodni Aziji prišlo tudi do sprememb v umetnosti, ki so jih delno spodbudila številna gibanja za neodvisnost v regiji z zahtevami po novi podobi za prihodnost. Azijsko-afriška konferenca v Bandungu leta 1955 in zatem leta 1961 v Beogradu formalizirano gibanje neuvrščenih sta bila prelomna dogodki, ki sta utemeljila novo obliko reprezentacije (tako v politiki kot v vizualni kulturi), izhajajočo iz zagnanosti po samostojnosti. Opazovanje teh premikov v ikonografiji vizualne kulture nas lahko pripelje do prepoznavanja številnih referenc v umetnosti, ki problematizirajo razne prostorske in časovne definicije regije jugovzhodne Azije.

Ta raziskava obsega tako tradicionalne kot na tradicije sloneče moderne umetniške oblike in odkriva neko napetost ali zabrisovanje meja med nacionalnim in mednarodnim. To sproža debato o regionalnem: o oblikovanju

jugovzhodne Azije tako od zunaj kot od znotraj. V delih obstaja aluzija na obzorje, ki je intimnejše in ki ga je lažje poznati od globalnega, vendar je obenem zunaj neposredno lokalnega. Pogled na ikonografske premike v delih iz tega obdobja pojasni, kako se je kultura podobe jugovzhodne Azije nenehno širila, a kljub temu ostala zakoreninjena v prednacionalnih oblikah in stališčih. Če uporabimo tematski koncept uvrščenosti, namesto da bi se vrnili k na bistvo zreduciranim razvrstitvam, omejenim na posamezne narode/države, lahko upoštevamo amorfno in prepleteno povezavo politike in umetnosti ter ugotovimo, da je umetnost prostor za preizkušanje omejitvev afilicije in teritorializacije.

Vera Mey je doktorandka na School of Oriental and African Studies, University of London. Pred tem je več let delala kot kustosinja za sodobno umetnost v več institucijah, med katerimi sta tudi ST PAUL St Gallery, AUT University v Novi Zelandiji in raziskovalni center za sodobno umetnost NTU Centre for Contemporary Art v Singapurju. V zadnjih letih je bila sokustosinja in kustosinja razstav v Novi Zelandiji, Bangkoku, Parizu, Phnom Penhu, Šanghaju, Singapurju in Tokiu, vključno z največjo pregledno razstavo jugovzhodnih azijskih umetnikov Sunshower: Contemporary art from Southeast Asia 1980s to now leta 2017 v Mori Art Museum in National Art Centru v Tokiu. V letih 2015–16 je kot znanstvenica sodelovala pri raziskovalni iniciativi Fundacije Getty »Ambitious Alignments: New Histories of Southeast Asian Art«. Je sourednica revije Southeast Of Now: Directions in Contemporary and Modern Art in Asia, ki jo izdaja NUS Press (Singapur).

Igor Štiks

Levica v 21. stoletju in duhovi jugoslovanskega socializma: antifašizem, neuvrščenost, samoupravljanje in večnacionalni federalizem

V predavanju bom razčlenil, kako se sodobna levica odziva na to, kar bom imenoval »duhovi« propadlega jugoslovanskega socialističnega projekta, in zakaj so antifašistični odpor, neuvrščenost v svetovnih odnosih, gospodarsko in politično samoupravljanje ter večnacionalni federalizem še vedno bistveni za jasno (in danes manjkajočo) opredelitev vizije leve in njene politične strategije za 21. stoletje.

Igor Štiks je pisatelj in znanstvenik. Doktoriral je na Institut d'Études Politiques de Paris in Northwestern University ter potem več let delal na University of Edinburgh. Zdaj je profesor politologije na Fakulteti za medije in komunikologijo v Beogradu. Med njegovimi nedavnimi publikacijami sta tudi Nations and Citizens in Yugoslavia and the Post-Yugoslav States: One Hundred Years of Citizenship (Bloomsbury, 2015) in Welcome to the Desert of Post-Socialism, ki jo je napisal skupaj s Srečkom Horvatom (Verso, 2015). Njegova nagrajena romana The Judgment of Richard Richter in A Castle in Romagna sta bila prevedena v 15 jezikov. Zaposlen je na Fakulteti za medije in komunikologijo v Beogradu.